

Dr. Bárdos Gergely Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bárdos Gergely ügyvéd, 1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 36-38. I. emelet 2.) által képviselt [redacted] felperesnek - [redacted] ügyvéd által képviselt **Kereskedelmi és Hitelbank Zrt.** (1095 Budapest, Lechner Ödön fasor 9.) I. rendű alperes és [redacted] II. rendű alperes és [redacted] III. rendű alperes ellen **szerződés érvénytelensége** iránt indított a bíróság meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A bíróság megállapítja, hogy a felek között 2007. június 11. napján létrejött [redacted] számú, [redacted] 2007. számon közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés 4. pontjának az alábbi rendelkezése, miszerint

„Az Adós tudomásul veszi, hogy a terhére fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében a Banknál vezetett számlái és a Bank vonatkozó bizonylatai alapján készített, közjegyzői okiratba foglalt, a Bank részéről tett nyilatkozatot, vagy közjegyzői tanúsítványt elfogadja a terhére fennálló kölcsön és járuléktartozás közokirati tanúsításaként, továbbá az Adós aláveti magát annak, hogy terhére fennálló kölcsön és egyéb járuléktartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás esetére is a Bank felkérésre a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

tisztességtelen, ezért semmis.

A bíróság megállapítja, hogy a felek között 2008. szeptember 11. napján létrejött [redacted] számú, [redacted] /2008/5/O számon közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés 4. pontjának az alábbi rendelkezése, miszerint

„Az Adós tudomásul veszi, hogy a terhére fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében a Banknál vezetett számlái és a Bank vonatkozó bizonylatai alapján készített, közjegyzői okiratba foglalt, a Bank részéről tett nyilatkozatot, vagy közjegyzői tanúsítványt elfogadja a terhére fennálló kölcsön és járuléktartozás közokirati tanúsításaként, továbbá az Adós aláveti magát annak, hogy terhére fennálló kölcsön és egyéb járuléktartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás esetére is a Bank felkérésre a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

tisztességtelen, ezért semmis.

A bíróság kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg felperesnek 15 (tizenöt) nap alatt 66.000,- (hatvanhatezer) forint perköltséget.

A bíróság kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az adóhatóság külön felhívására 36.000,- (harminchatezer) forint eljárási illetéket.

Az ítélet ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül jelen bíróságnál írásban, 4 példányban előterjesztett, de a Fővárosi Ítéltáblához címzett **fellebbezéssel** lehet élni.

A bíró tájékoztatja a feleket, hogy a Pp. 73/A.§ a.) pontja szerint a jogi képviselő kötelező az Ítéltábla előtti eljárásban az ítélet, valamint az ügy érdemében hozott végzések ellen fellebbezést (csatlakozó fellebbezést) előterjesztő fél számára.

Ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére, vagy összegére, a meg nem fizetett illeték vagy állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, csak az előzetesen végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel, vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos, illetve a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul - és a felek tárgyalás tartását nem kérték - a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el.

A felek közösen kérhetik, hogy a fellebbezést a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül bírálja el. A másodfokú bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz, a felek bármelyikének kérelmére azonban tárgyalást tart. Tárgyalás tartását a fellebbező fél a fellebbezésében kérheti.

INDOKOLÁS

2007. június 11. napján, valamint 2008. szeptember 11. napján I. rendű alperes mint hitelező, továbbá a felperes mint adós és II. rendű alperes mint adóstárs között közjegyzői okiratba foglalt devizában nyilvántartott kölcsönszerződések jöttek létre.

A szerződő felek mindkét kölcsönszerződés 4. pontjában megállapodtak abban, hogy az adósok tudomásul veszik, hogy a terhükre fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében a banknál vezetett számlái és a bank vonatkozó bizonylatai alapján készített, közjegyzői okiratba foglalt, bank részéről tett nyilatkozatot, vagy közjegyzői tanúsítványt elfogadják a terhükre fennálló kölcsön és járuléktartozás közokirati tanúsításaként, továbbá alávetik magukat annak, hogy a terhükre fennálló kölcsön és egyéb járuléktartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás esetére is a bank felkérésre a fenti módon közjegyző tanúsítsa.

A bíróság a fenti **tényállást** a felek előadása és az általuk csatolt iratok alapján állapította meg.

Felperes keresetében kérte a felek között létrejött szerződések részleges érvénytelenségének megállapítását a keresetben megjelölt szerződéses pontok tisztességtelensége okán. Kérte továbbá I. rendű alperes perköltségben való marasztalását.

Előadta, hogy a felek között fogyasztói kölcsönszerződések jöttek létre 2007. június 1. napján és 2008. szeptember 1. napján. A szerződések 4. pontja első bekezdésének 3. mondata az alábbiak szerint szól:

„Az Adós tudomásul veszi, hogy a terhére fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében a Banknál vezetett számlái és a Bank vonatkozó bizonylatai alapján készített, közjegyzői okiratba foglalt, a Bank részéről tett nyilatkozatot, vagy közjegyzői tanúsítványt elfogadja a terhére fennálló kölcsön és járuléktartozás közokirati tanúsításaként, továbbá az Adós aláveti magát annak, hogy terhére fennálló kölcsön és egyéb járuléktartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás esetére is a Bank felkérésre a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

Kifejtette, hogy a támadott kikötések általános szerződési feltételként váltak részeivé a fogyasztói szerződéseknek a Ptk. 205/A. §-ban foglaltak szerint, mivel a felperes az I. rendű alperessel a szerződések tartalmáról nem egyeztetett, a bank azokat egyoldalúan, a másik fél közreműködése nélkül, előre meghatározta, a rendelkezéseket a felek egyedileg nem tárgyalták meg a finanszírozási igény, a futamidő, a fedezet és hitelcél kivételével.

Álláspontja szerint a perbeli szerződések sérelmezett rendelkezései a tisztességtelen szerződési kikötés fogalmát kimerítik. Hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése, a Fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. Kormányrendelet (R.) 1. b) és j) pontjaira, továbbá a 93/13/EGK irányelv 6. cikk (1) bekezdésére.

Hivatkozott arra, hogy a támadott rendelkezések értelmében kizárólag az alperes által készített kimutatásokat kell a felperesnek, mint adósnak elfogadnia, ez alapján készülhet közjegyzői ténytanúsítvány. Ezzel az egyoldalú adatközlés alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítvánnyal szemben a felperes, mint fogyasztó hátrányára állapítják meg a bizonyítási terhet.

Hangsúlyozta, hogy a perbeli szerződési feltételek lehetőséget biztosítanak a hitelezőnek arra, hogy a saját nyilvántartásai alapján határozza meg a követelése tárgyát, mennyiségét és összegét, majd azt közjegyző előtt közokiratba foglaltassa. Ezen közokiratot a Bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 21. § (1) bekezdése, illetve a jelenleg hatályos 23/C. § (1) bekezdése értelmében végrehajtási záradékkal lehet ellátni a hitelező kérelmére, mely azt eredményezi, hogy a hitelező egyoldalú nyilatkozata alapján indul végrehajtás a fogyasztóval szemben. Ebből következik, hogy a fogyasztó kényszerül a végrehajtás megszüntetése és korlátozása iránt pert indítani a hitelező ellen, és e perben a hitelező nyilvántartásaival szemben a tartozás helyes összegét igazolni, ami súlyos egyenlőtlenséget idéz elő a fogyasztónak minősülő szerződő fél számára, hiszen tartozáselismerő nyilatkozat hiányában is őt terheli a tartozás összegének bizonyítása. Utóbbira tekintettel a keresettel érintett rendelkezés megkönnyíti a fogyasztóval szembeni igényérvényesítést, egyúttal megnehezíti a fogyasztó jogait a hitelező könyveiben, nyilvántartásaiban szereplő tartozás összegének vitatása során, hiszen a hitelező egyoldalú nyilatkozatának bizonyító erőt tulajdonít, és a fogyasztót e nyilatkozattal szemben bizonyításra kötelezi.

Kifejtette, hogy a Hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) azon rendelkezése, mely előírja a nyilvántartás hitelező általi vezetésének kötelezettségét, nem zárja ki ezen szerződéses rendelkezések tisztességtelenségének megállapítását. Álláspontja szerint azon tény, hogy az alperesnek jogszabály írja elő a nyilvántartás vezetését, még nem jelenti azt, hogy a jogszabályok a nyilvántartásnak bizonyító erőt tulajdonítanak, továbbá azt sem, hogy a nyilvántartások tartalmát a felperesnek bizonyítékként előre el kellene fogadnia.

A tisztességtelenség jogkövetkezménye körében hivatkozott a 3/2011.(XII.12.) PK. véleményben foglaltakra. Hangsúlyozta, hogy a tisztességtelen kikötés kiesik a szerződésből, a szerződést a tisztességtelen kikötés nélkül kell teljesíteni.

I. rendű alperes kérte a kereset elutasítását és felperes perkölségben való marasztalását.

Kifejtette, hogy álláspontja szerint a nem állnak fenn a megállapításra irányuló keresetnek a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 123. §-ában meghatározott feltételei, mivel nem létezik olyan felperesi jog, amelynek megóvása szükséges az alperessel szemben.

Hangsúlyozta, hogy a támadott kikötés tárgya fogalmilag nem kapcsolódhat az alperes teljesítéséhez, és ezért nem hozható összefüggésbe a R. 1.§ (1) bekezdés b.) pontjával.

Álláspontja szerint a kölcsönszerződés kifogásolt mondata nem tartalmaz arra vonatkozó rendelkezést, hogy a felperes a közokirati tanúsításban, illetve az alperesi nyilatkozatban szereplő kölcsön és járuléktartozás összegét elismerné. A felperes kizárólag azt fogadta el, hogy az alperes által a fennálló kölcsön és egyéb járulék tartozásra vonatkozóan az alperesnél vezetett számlák és bizonylatok alapján megtett nyilatkozat közokirati tanúsításként szolgáljon.

Hangsúlyozta, hogy az alperesi nyilvántartás olyan rendszert jelent, melyben a havi számlakivonatok, mint számviteli bizonylatok, éves értesítők készülnek a jogszabályi rendelkezések szerint, meghatározott tartalommal. Az alperesi nyilvántartás nem pusztán az egyik szerződő fél előadását jelenti, hanem egy informatikai, biztonsági, jogi szabályok által kialakításra került minősített, hitelesített és folyamatosan ellenőrzött rendszert, melynek adatairól a felperes folyamatosan értesül.

Hivatkozott a Ptk. 209. § (5) bekezdésében foglaltakra. E körben kifejtette, hogy az alperes kötelező jogszabályi rendelkezés folytán alkalmazta a közvetlen végrehajtást lehetővé közokirati formát, mely a 2006/48/EK Irányelvben, az annak a nemzeti jogba átültetését szolgáló régi Hpt. 76/E. § (6) bekezdésben, továbbá a 196/2007. (VII. 30.) Korm. rendelet 115. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott ésszerű időn belül történő igényérvényesítés jogszabályi követelményét biztosítja.

Kifejtette, hogy a bizonyítási teherre vonatkozó, a Pp. 164. § (1) bekezdésben meghatározott rendelkezést a kölcsönszerződés támadott mondata nem változtatta meg a felperes hátrányára, továbbá a bizonyítási teher megváltozása, illetve viselése szempontjából irreleváns, hogy az adatokat tartalmazó okirat milyen bizonyító erőt képvisel. Álláspontja szerint az alperes a közokirati tanúsításra a támadott szerződéses rendelkezéstől függetlenül is jogosult.

A Pp. 366. §-a értelmében a záradékolt közjegyzői okirat alapján indult végrehajtási eljárásban a felperesnek nemcsak végrehajtási eljárás megszüntetése és korlátozása iránti per indítására van lehetősége a Pp. 369. §-a alapján, hanem a Vht. 41. §-a szerint a végrehajtási eljárás keretein belül is vitathatja a követelést. Kifejtette, hogy mind a Pp. 369. §-ában, mind a Vht. 41. §-ában szabályozott eljárás ugyanolyan bizonyítási terhet jelent a felperes számára, mintha az alperes a végrehajtási eljárás előtt peres eljárásban érvényesítené követelését, azaz az alperes nyilvántartása alapján előterjesztett adatokkal szemben a felperesnek ellenbizonyítást kell eszközölnie, mely ellenbizonyításra a felperes rendelkezésre állnak az alperes által a jogszabályok által előírt, és ennek megfelelően vezetett alperesi nyilvántartások.

II. rendű alperes a keresetre nem nyilatkozott.

Felperes keresete **megalapozott**.

Rögzíti a bíróság, hogy valamely szerződés vagy szerződési feltétel érvénytelensége a szerződéskötés időpontjára vetítve vizsgálható, mivel az érvénytelenség immanens tartalmi eleme az, hogy a szerződés vagy annak egy része már a szerződés megkötésének időpontjában valamilyen jogi hibában szenved (Szegedi Ítéltábla II.Pf. 20.116/2016/4.), ezért arra jogot alapítani nem lehet. Ez egyben azt is jelenti, hogy a perbeli szerződés érvénytelenségének megítélése során a Ptk.-nak és a Hpt.-nek a szerződéskötéskor hatályos rendelkezései az irányadóak.

A szerződéskötéskor hatályos régi Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg.

A (2) bekezdés szerint a feltétel tisztességtelen voltának megállapításakor vizsgálni kell a szerződéskötéskor fennálló minden olyan körülményt, amely a szerződés megkötésére vezetett, továbbá a kikötött szolgáltatás természetét, az érintett feltételnek a szerződés más feltételeivel vagy más szerződésekkel való kapcsolatát.

A (3) bekezdés szerint külön jogszabály meghatározhatja azokat a feltételeket, amelyek a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősülnek, vagy amelyeket az ellenkező bizonyításig tisztességtelennek kell tekinteni.

Az (5) bekezdés szerint nem minősülhet tisztességtelennek a szerződési feltétel, ha azt jogszabály állapítja meg vagy jogszabály előírásának megfelelően határozzák meg.

A régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdése szerint a fogyasztói szerződésben az általános szerződési feltételként a szerződés részévé váló, továbbá a fogyasztóval szerződő fél által egyoldalúan előre meghatározott és egyedileg meg nem tárgyalt tisztességtelen kikötés semmis. A semmisségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni.

A R. 1. § (1) bekezdésének a) pontjának megfelelően fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a feltétel, amely a szerződés bármely feltételének értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja.

A R. 1. § (1) bekezdésének j) pontja szerint fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a feltétel, amely a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

A tisztességtelenség szempontjából vizsgálhatóak a felperes által megjelölt perbeli szerződéses rendelkezések, tekintettel arra, hogy azok nem vitásan a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltételnek minősülnek.

A bíróság rögzíti, hogy a per tárgyát képező szerződések a Ptk. 685. § e) pontja szerinti 2004. május 01. napját követően megkötött - deviza alapú - fogyasztói szerződésnek minősülnek, melyek a felek által nem vitatottan a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1) és a 2014. évi XL. törvény (DH2) hatálya alá tartoznak, ezért felperes a DH2 törvény 37.§-a szerint terjeszthette elő kereseti kérelmét. Tekintettel azonban arra, hogy a felperes által kifogásolt szerződéses rendelkezések alapján nem történt teljesítés a felek részéről, az elszámolás fogalmilag kizárt, a felperes kérhette a támadott rendelkezések tisztességtelenségének megállapítását a DH2 törvény 37.§-a értelmében jogkövetkezmények előterjesztése nélkül, arra is figyelemmel, hogy – felperesi keresetben

kifejtetteknek megfelelően – a tisztességtelenségből eredő érvénytelenség jogkövetkezménye az, hogy a tisztességtelen feltétel ex lege kiesik a szerződésből, így a szerződést e nélkül kell teljesíteni. Jelen esetben a Pp. 123.§-ban foglalt szabályoknak tehát nincs relevanciája, I. rendű alperesi hivatkozás ekörben nem alapos.

A bíróság álláspontja szerint a vitatott rendelkezésekkel a felperes annak vetette alá magát, hogy tartozása mértékét a bank közlése alapján tanúsítsa a közjegyző. Ez azt a célt szolgálja, hogy biztosítsa a Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdésében írt feltételek teljesülését annak érdekében, hogy alperes követelését tartalmazó közjegyzői okiratot végrehajtási záradékkal lehessen ellátni az adósokkal szembeni peres eljárás nélküli, közvetlen bírósági végrehajtás indulása végett. A közjegyzői okirat záradékolásához - a Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdésére tekintettel - a felmondással esedékessé váló teljes tartozás összegét közokiratnak kell tartalmaznia. Ez egyben azt is jelenti, hogy a végrehajtás elrendeléséhez szükséges kötelezettség mennyiségét, azaz a tartozás összegét bizonyítja a közjegyzői tanúsítvány.

A fentiek értelmében a hivatkozott szerződéses rendelkezések alkalmasak arra, hogy a szerződéseknek különösen az elszámolásra vonatkozó feltételei értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet, azaz I. rendű alperest egyoldalúan jogosítsa. Mindezekre tekintettel a R. 1. § (1) bekezdés a) pontja értelmében tisztességtelen a perbeli rendelkezés.

I. rendű alperes hivatkozott arra, hogy a támadott rendelkezés a jogszabályoknak megfelel, ezért nem minősülhet tisztességtelennek.

Nem vitás, hogy I. rendű alperes által megjelölt jogszabályok előírják a bank számára a fogyasztók tartozása összegének nyilvántartását, melyről I. rendű alperes időszakonként köteles a fogyasztókat tájékoztatni. Nem vitás az sem, hogy a Hpt. 76/E.§ szerint a hitelintézet a hitelkockázat mérséklésére jogszabálynak megfelelő intézkedéseket, eljárást alkalmazhat.

A jogszabályoknak való megfelelésen túlmenően azonban a szerződéses rendelkezéseknek biztosítaniuk kell a szerződés egyensúlyát, továbbá azt, hogy a feleknek a szerződésből eredő jogai és kötelezettségei a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megfelelően kerüljenek megállapításra.

A bíróság nem osztja I. rendű alperesnek a bizonyítási teherrel összefüggésben kifejtett álláspontját. A perbeli szerződéses feltételben a felperes a szerződés megkötésekor előre elfogadta, hogy banki igényérvényesítés esetén – ideértve a végrehajtási eljárás kezdeményezését is – a terhére fennálló kölcsön és járuléktartozása azzal az összeggel azonos, amit a bank (I. rendű alperes) a saját nyilvántartása alapján tartozásként nyilatkozatában megállapít. Ez megfelel a Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerésnek, amelyet a felperes a kölcsön folyósítását megelőzően tett meg azon időpontban, amikor tartozása a I. rendű alperes felé még nem állt fenn, annak jövőbeni összecszerűségét nem ismeri. A perbeli szerződési feltétel a bizonyítási terhet kétséget kizáróan a fogyasztóra hárítja a tartozáselismerés szabályai alapján. Ugyanakkor nyilvánvalóan tisztességtelen a tartozás előre történő elismerése az elszámolás és az összecszerűség tételes ismerete nélkül.

A bizonyítási teher fogyasztó hátrányára történő megváltoztatása állapítható meg abban az esetben is, amikor a banki nyilvántartáson alapuló közjegyzői ténytanúsítvány alapján az I. rendű alperes közvetlen végrehajtást indít a fogyasztó felperessel szemben. A végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránti perben a felperes köteles bizonyítani, hogy a bank nyilvántartásán alapuló végrehajtandó követelés megszűnt vagy nem jött létre érvényesen, illetve a vitatott követelés összecszerűségét. Egy banki igényérvényesítés során - fogyasztói vitatás esetén - a követelés összecszerűségét a banknak kell bizonyítania különösen, ha tartozáselismerés, illetve a ténytanúsítvány nem áll rendelkezésre. Ebben az esetben a bank tényállításának alapját nem vitásan a saját nyilvántartása képezheti, azonban fő szabály szerint őt terheli a bizonyítás például a

kamatszámítás helyességét illetően is, továbbá a bizonyítás elmulasztásának következményeit is viselnie kell. Jelen esetben azonban erre nem kerül sor.

Rámutat a bíróság, hogy a bizonyítási teher fogalma alapvetően eljárásjogi fogalom, a peres eljárás relációjában értelmezhető, a peres eljárásban a felek bizonyítási kötelezettségének elmulasztásához vagy annak nem megfelelő gyakorlásához fűződő jogkövetkezmény. Kizárólag a peres eljárásban történő, jogszabályokban meghatározott bizonyítási kötelezettség esetleges nem megfelelő gyakorlása, vagy elmulasztása eredményezhetné a bank részéről a bizonyítási teher viselését. Jelen esetben azonban erre nem kerülhet sor, hiszen a bank nem indít peres eljárást. A vitatott rendelkezés szerint létrejött közjegyzői ténytanúsítvány alapján ugyanis a bank közvetlen végrehajtást indít az adóssal szemben, így a közvetlen végrehajtás jogorvoslatként indított végrehajtás megszüntetési vagy korlátozási peres eljárásban a ténytanúsítványban rögzítettösszezszerűséggel szemben a fogyasztónak kell bizonyítania tartozásának összezszerűségét, és ha ez nem sikerül, annak terhét, következményét a fogyasztó viseli, azaz a bizonyítási teher nyilvánvalóan a fogyasztó oldalán jelentkezik. A banki igény közjegyzői ténytanúsítvánnyal történő igazolása tehát azt jelenti, hogy a támadott szerződéses feltétel a felek szerződéséből eredő jogaiban és kötelezettségeiben jelentős egyenlőtlenséget idéz elő a fogyasztó kárára. Ebből következőleg megállapítható, hogy felperesnek a perbeli rendelkezéssel összefüggően a R. 1. § (1) bekezdés j) pontjára való hivatkozása alapos, tehát a támadott rendelkezés tisztességtelen.

Az érvénytelennek minősített kikötés nem vált ki joghatást, az érvénytelen szerződéses rendelkezéseket úgy kell tekinteni, mintha nem váltak volna a szerződés részévé. Az érvénytelen feltételek elhagyásával a szerződés egyebekben változatlan feltételekkel köti a feleket (6/2013. PJE határozat 5.).

A bíróság a perköltségről a Pp. 78. § értelmében döntött, mely szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a peresztes felet kell kötelezni.

A bíróság ennek megfelelően kötelezte I. rendű alperest a felperes által lerótt 36.000 eljárási illeték, és a felperesnek járó 30.000 Ft ügyvédi munkadíj megfizetésére.

A bíróság a felperesnek járó ügyvédi munkadíj mértékéről a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdése alapján döntött, annak mértékét az ügy bonyolultsága, és a felperes által előterjesztett iratok mennyiségére (3) tekintettel mérlegeléssel állapította meg.

A bíróság a felperessel egyezően akként foglalt állást, hogy jelen perben a pertárgyérték nem meghatározható. A felperes ugyanakkor két szerződés részleges érvénytelenségének megállapítását kérte, így a bíróság álláspontja szerint jelen pernek 72.000 Ft az eljárási illetéke, így a felperes által lerótt 36.000 Ft eljárási illeték Állam javára történő megfizetésre az I. rendű alperes, mint peresztes köteles.

Budapest, 2017. október 12.

dr. Sági Zsuzsanna s. k.
törvényszéki bíró